

LIYA ve DÜŞ FİRCASI

SEZER
ORTADAĞ

ÇİZER:
ZAHRA
MARVASTI

HAYALLERİN ANAHTARI NEREDE?

Güneş, dağların ardına yavaş yavaş çekilirken akşamın serinliği ortalığı ferahlattı. Sokak lambaları henüz birkaç dakika önce yanmıştı. **Liya keyifsizdi.** Balkonda oturmuş, dalgın dalgın bahçedeki incir ağaçlarına bakıyor, geçen haftayı tekrar tekrar gözünde canlandırmaya çalışıyordu.

İçeriden annesi Nergis Hanım seslendi:

- Kızım, bana biraz yardım eder misin?

Liya yerinden kalkıp mutfağa geçti. Çiçek desenli porselen tabakları tek tek masaya taşıdı. Çoban salatasına azıcık zeytinyağı gezdirip sofranın ortasına koydu. Babası Gökhan Bey ve kardeşi Tuna da gelince hep birlikte sofraya oturdular.

Bir haftadır Liya'daki değişimi herkes fark ediyordu. Eskiden sofrada en çok konuşan o olurdu, şimdi ise sessizdi. Tuna kaşığına çorbasına daldırırken birden sesini yükseltti:

- Abla, hadi ama... Eskisi gibi gülsene! Fırçanı bulacağız, söz veriyorum.

Nergis Hanım yumuşak bir sesle devam etti:

- Kardeşin haklı, elimizden geleni yaptık. Her yere baktık, belki de fark etmeden önünden bile geçtik. Bir gün bir anda karşımıza çıkacak bize güven. Hadi, çorbanı soğutma.

Liya, çorbasını karıştırıp bir iki kaşık aldı. Sonra başını hafifçe eğip mırıldandı:

- Siz de biliyorsunuz, o benim hayallerimin anahtarıydı. Dedemden bana kalan en değerli şeydi. Önsüz çizim yapmak sanki imkânsız gibi. Nereye kaybolduğunu hiç anlayamıyorum. Belki de hâlâ bakmadığımız bir yer var.

Üç yıl önce, Liya ilkokula başladığında, dedesi ona özel bir fırça hediye etmişti. Fırça, sıradan bir kalemden biraz daha uzundu. Kâğıdın üzerinde kayıp gidiyor, üstelik boyayı hiç dağıtmıyordu. Kılları, Liya'nın gördüğü hiçbir fırçaya benzemiyordu.

Dedesinin anlattığına göre, özel bir hayvanın kıllarından yapılmıştı ve çok az sayıda bulunuyordu. Koyu lacivert renkteydi ve güneş ışığında hafif mavimsi bir parlıltı veriyordu. İşte bu yüzden ona "DÜŞ FIRÇASI" adını vermişti. Bu fırça saye-

sinde içinde saklı duran resim yeteneğini keşfetmişti. Sulu boya ile başlayan serüveni, ilerleyen aylarda yağlı boyayla devam etti. Malzemelerini alıp tuvalin başına geçtiğinde sanki başka bir dünyaya yolculuğa çıkardı. O anlarda kendi kendine konuşmaya başladılar:

"Şimdi buraya minik, gülümseyen bir ağaç çizelim. Yanına birkaç çalı ekleyelim. Kim bilir, belki de çalıların arkasında neşeye zıplayan sevimli sincaplar saklanıyordur."

Çizdiği resimlere ailesi başta olmak üzere herkes hayran kalıyordu. İlçede düzenlenen yarışmalarda ödüller kazanmış, hatta bir gün onun için özel bir sergi bile açılmıştı.

Bu güzel zamanlar şimdi eski bir düşünce gibi geliyordu Liya'ya. Fırçasını gördüğünü hatırladığı o gün, bahçede çizimini bitirdikten sonra fırçasını çantasına koydu. Emin olduğu bir şey vardı: Düşünce Fırçası'nı özenle yerine yerleştirmişti. Ama tam o sırada, köpeği Dik Kulak aniden havlamaya başla-

dı. Kulağı dikilmiş, bahçenin itlerine doğru dikkat kesilmişti.

Liya, çantasını kapatmadan ayağa kalktı.

- Ne oldu, Dik Kulak?

Bir anlık sessizlik oldu. Rüzgâr hafifçe esti, incir ağacının dalları hışırdadı. Fakat etrafta garip bir şey goremedi. İini tuhaf bir his kapladı ama omuz silkerek çantasını alıp içeri geçti. "**Gerçekten çantamı kapattım mı?**" diye düşündü. O anı hatırlamaya çalıştı ama sanki hafızasında bir boşluk vardı. O sırada Dik Kulak hav-

lamış, bir şey kıpırdamış gibiydi. Bütün dikkatini ona vermişti, belki de çantayı tam kapatmadan içeri geçmişti? **Ama hayır... Öyle olamazdı, değil mi?**

Yedi gün önce fırçası ansızın kaybolmuştu. Onu en son bahçede kullandığından emindi ama içini kemiren bir şüphe vardı. Ya başka bir yerde unuttuysa? Bu yüzden sadece bahçeyi değil, okulu ve resim yaptığı diğer yerleri de aradı. Ancak fırçadan en ufak bir iz bile bulamamıştı. Sadece bahçede, koyu lacivert birkaç kıl bulmuşlardı.

“Be... Benim fırçam hiç kıl dökmezdi... O zaman bu kıllar nereden geldi?”

Gece ilerlediğinde, biraz olsun rahatlayıp uyuyabilmek için Liya, odasına çekildi. Odasının duvarlarını kendi elleriyle çizdiği rengârenk tablolar süslüyordu. Yatağının tam karşısındaki duvarda, mavi dağların arasından yükselen turuncu bir güneş ve önünde koşturan renkli kelebekler vardı. Sağ tarafta ise Liya'nın en sevdiği resim duruyordu: Ağaç dallarında salıncak

kurmuş minik orman canlıları. Dedesi, bu resmi gördüğünde “İşte, gerçek bir sanatçı!” demişti.

Resim yarışmalarında kazandığı ödüller ve plakelerin dizilmiş olduğu kitaplığa baktı. **“Belki gözümünden kaçmıştır.”** diye düşündü ama kendini kandırıldığının farkındaydı. Yatağına uzandı ve gözlerini kapadı. Dakikalar geçiyor ama bir türlü uyuyamıyordu.

Minik kardeşi Tuna kapıyı yavaşça tıklattı.

- Girebilirsin.

Tuna, ablasının başucuna oturdu.

- Hâlâ uyumadın mı, abla?

- Ne yaparsam yapayım, uyuyamıyorum Tuna.

Kardeşi hemen önerilerini sıraladı:

- Yoğurt yedin mi?

- Evet, akşam yemeğinde koca bir kâse yedim.

- Peki, süt içmeyi denedin mi?

- Az önce zaten ılık süt içtim.

- O zaman geriye tek çare kalıyor, ablacığım.

- **Neymiş o çare?**

- Ne olacak, elbette koyun saymak.

- Koyun saymak mı? Onca koyunu say say bitmez ki!

- Ben işin kolayını buldum, ablacığım. Çabuk bitsin diye koyunları onar onar sayıyorum.

Liya, kardeşinin lafı bitmeden hızla doğrulup yastığını ona doğru fırlattı.

- Tuuunaaaa! Git artık!

- Tatlı rüyalar, ablacığım. Koyunlar seni bekliyor.